

CESTA V KRUHU

SETKÁNÍ

OTA MENCL

● ■ pointa

Cesta v kruhu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Ota Mencl

Cesta v kruhu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Cesta v kruhu

Setkání

Ota Měncí

Kniha s Pointou

Nakladatelská online služba a komunita Pointa mění způsob vydávání knih a zapojuje čtenáře do dění.

Jak to u nás funguje? Autor na Pointu přichází s rukopisem a najde si knižní kolegy od grafika až po korektorku. Práce na knize ale začínají až o něco později. Pro její zrod je zásadní předprodej. Pomocí něj získává autor od čtenářů menší finanční částky a celkový obnos pak použije na vydání i veškeré náklady, které jsou s ním spojené. A jak už vyplývá z předchozích vět, právě čtenáři jsou pro Pointu a její autory stěžejní.

Čtenář si na Pointě může procházet rozpracované projekty, číst si ukázky, debatovat s autory, a co je nejdůležitější – může knihu podpořit v předprodeji. Bez pomoci čtenářů by u nás knihy nemohly vycházet.

O té, kterou právě držíš v ruce, už je rozhodnuto. Podívej se na Pointě i na další knihy, jejichž osud můžeš ovlivnit.

www.pointa.cz

Život je plný nevysvětlitelných jevů a záhad, které nejdou uchopit ani změřit. Zapomeňte na poučky, co je možné a co ne. Otevřete svá srdce do světa fantazie a užívejte si neskutečná dobrodružství.

Ota Menci

1. Přípravy

Crrrr! Zase to vstávání. Ráno je snad nejhorší část dne. Tělo ještě spí, a člověk už musí kmitat. Tedy snaží se o to.

„Nespíš?“ ozval se hlas Danielovy matky z vedlejší místnosti.

„Ne, už jsem vzhůru,“ odpověděl rozespalé Daniel a pomalu se soukal z postele.

„Ahoj,“ pozdravil ji v kuchyni, kde měla již připravenou snídani a věci na cestu.

„Ahoj,“ odpověděla a pokračovala: „V kufru máš uložené oblečení, tak se ještě podívej, jestli jsme na něco nezapomněli. A hlavně mi napiš, jak si dorazil,“ pokračovala.

„No jo,“ odpověděl ještě v polospánku, ale sám už začínal cítit cestovní horečku. S Johnem se neviděl již tři roky od poslední pracovní cesty na Mars. Myšlenkami se zatoulal zpátky až do studentských let, kdy prováděli samé hlouposti. Na jeho tváři se objevil nepatrný úsměv.

„Jak dlouho tam budeš?“ vyrušila zamýšleného Daniela matka.

„Asi měsíc,“ odpověděl a pokračoval v každodenním ranním rituálu. Prohlídku kufru provedl jen zběžně. Věděl, že matka je v tomto směru vždy důkladná. Spíš dá něco navíc než míň.

Daniel pracoval léta ve výzkumném ústavu letectví a kosmonautiky, kde měl možnost pilotovat mnoho letů na Zemi i později na Marsu. Po dokončení studií byl povýšen na vedoucího oddělení a obdržel tým spolupracovníků pro další výzkum. Jeho práce se stala zároveň jeho koníčkem, neboť modelářství a létání ho bavilo od dětství. Danielovy úspěchy s týmem si vysloužily pozornost vedení společnosti, a tak byl jmenován vedoucím ústavu a jeho tým se rozrostl o další členy. Trvalo mu nějaký čas, než si vše uspořádal podle svých představ, ale nakonec se práce jeho rozšířeného týmu dostala zpět do původního rytmu. Když měl Daniel trochu volného času, věnoval se běhání, plavání nebo jízdě na kole. Možná

si nebyl vědom osobních obětí, které přinášel. I přes několik vztahů zůstával stále bez dlouhodobé partnerky. Na dotazy, kdy si konečně někoho najde a usadí se, reagoval jen úsměvem a mávnutím ruky.

Letmo kouknul na hodinky a brzy nato se ozval zvonek. Rozloučil se s matkou a odešel k taxíku, který jej odvezl na letiště.

Cesta do Londýna byla rychlá a pohodlná. Prošel dlouhou chodbou, až se dostal do ohromné haly. Za ty roky se tu plno věcí upravilo. Vydal se s ostatními pasažéry k místu, kde byly boxy se světelným označením čísla letu a s uloženými kufry a jinými batožinami tohoto letu. Souběžně se stále rozhlížel, jako by někoho hledal. Již spatřil své číslo letenky a k tomu přiřazené číslo úložného prostoru. Vydal se ke stěně, přiložil svou letenku ke čtecímu zařízení a dvířka, za kterými bylo jeho zavazadlo, se otevřela. Konečně. Zakroutil nechápavě hlavou, když zjistil, že má kufr uložen v úrovni jeho ramen. Uchopil jej za držadlo, rychlým pohybem jej vytáhl a dvířka opět zavřel. Jeho paže s těžkým kufrem se zhoupala a kufr zajel až za jeho postavu, kde narazil do dalšího cestujícího.

„Dávejte pozor, sakra!“ zaznělo za jeho zády. Otočil se a uviděl mladou dámu s krátkými vlasy a modrýma očima. Její krása ho ohromila.

„Neumíte mluvit?“ zeptala se s rozladěním, které jí neuvěřitelně slušelo. Dlouho na ni hleděl a na jeho tváři se objevil tichý úsměv.

„Baví vás to? To nemyslíte vážně!“ pokračovala s mračícím se obočím. Čím více se zlobila, tím více jí to slušelo a situace se stávala směšnější.

„Ne, v žádném případě. A velmi se omlouvám. Nechtěl jsem vás zranit,“ odpověděl Daniel, přičemž si myslel, že tím dialog skončil. Ale slečna měla jiný názor.

„Nejste tu sám. Představte si, jak by to vypadalo, kdyby se každý choval jako vy, jako slon ve sklenářství,“ odvětila, což ho zaskočilo.

„Tak už jsem se omluvil, a pokud to pro vás není dost, zkuste cestovat způsobem, kde se setkáte méně s lidmi, třeba nákladákem, paní Perfektní,“ řekl Daniel. Mladá žena zůstala překvapeně stát a chystala se k protiútok. Neměla však šanci. Daniel se k ní otočil zády a odcházel pryč. K odvážné mladé dámě se připojila její přítelkyně, jejíž zrzavé vlasy upoutávaly na sebe okolní veřejnost. Tato konverzace s mladou ženou se mu vryla do paměti natolik, že se ještě před odchodem z haly musel otočit a podívat se na ni znovu.

„Prosím tě, kde seš?“ pronesla a na krátký okamžik pohlédla na muže, se kterým se tam Nicol vybavovala.

„Ale prosím tě, nějaký venkovský trouba se tu chová jako slon v porcelánu,“ odpověděla dívka s krátkým účesem. Daniel to zaslechl, ohlédl se a chtěl odpovědět. Nakonec se ale jen pousmál nad situací. Zároveň spatřil ženu se zrzavými vlasy, jak naklonila hlavu na pravou stranu a pokrčila rameny, jako by se chtěla za svou kamarádku omluvit. Ta s krátkým účesem mezitím upravovala jejich kufry.

Daniel pokračoval dál svou cestou.

„Měla by ses trochu krotit a mluvit potichu, Nicol. Určitě tě slyšel,“ řekla druhá.

„A víš, že je mi to úplně jedno, Frederiko? Taky tu stojím ve frontě a do nikoho nevrážím,“ odpověděla Nicol.

„Neudělal to schválně,“ bránila ho Frederika.

„Ale já vím. Prostě mi bouchly saze,“ řekla Nicol a usmála se na svou kamarádku.

„Chudák, ten den mu začíná báječně,“ poznamenala Frederika a obě se rozesmály. Pak společně pokračovaly ven z haly.

Daniel mezitím dorazil k východu z haly a podle propozic se vydal k dalšímu východu. Tam už na něho čekal John se svým otcem. Setkání bylo velmi srdečné a bouřlivé. John, který byl Danielův dlouholetý přítel, byl jeho naprostým opakem. Zatímco Daniel byl tichý, zamyšlený a rezervovaný, John byl energický, plný humoru a miloval vymýšlení žertů. To byl důvod, proč si tak skvěle rozuměli. Johna fascinovaly navigační a radarové systémy, což se nakonec stalo jeho zaměstnáním i koníčkem. Jeho veselá povaha mu přinesla mnoho přátelství. Dokonce se snažil představit Daniela některé ze svých kamarádek, ale Daniel neměl zájem.

Měli spoustu témat k diskusi, vzpomínali na dobu studií, ale především řešili ekonomické problémy ve svých zemích i celosvětově. V mnoha zemích byly již základní potraviny distribuovány na příděl, zatímco obchody a sklady průmyslového zboží přetékały, avšak množství potravin se z roka na rok snižovalo. Klimatické i politické podmínky se na Zemi rychle zhoršovaly. Úrodné oblasti se postupně proměňovaly v pouště nebo byly neustále zaplavovány vodou. Některé oblasti už byly pohlceny vodou trvale, což přineslo lidstvu další problémy. V důsledku těchto změn se některé oblasti staly úplně nepoznatelnými. Po tisíciletích se některé pouště proměnily v úrodná území. Pravidelné deště a jiné směry vzdušných proudů vedly k obrovským změnám, které způsobily nepokoje mezi lidskou populací na Zemi. Svět se potýkal s nestabilitou, která byla ovlivněna jak klimatem, tak samotnou společností. Světové velmoci se rozhodly spustit tajný projekt Neptoran, na kterém se pracovalo již mnoho let.

Daniel byl ubytován u Johna doma. Jeho pokoj byla jedna hromada literatury k připravované cestě. To ale ještě netušil, že se ho to také bude týkat.

„Co to tady máš za bordel pro boha?“ otázal se se smíchem a začal si prohlížet dokumentaci ležící na stole.

„Jen se směj. Polovina je stejně tvoje,“ odpověděl John a přidal se k Danielovi.

„To víš, že jo. Všechno je moje. Odkud mám začít? Ne, teď vážně,“ pokračoval Daniel s úsměvem.

„Raději si sedni, bude to chvílku trvat,“ odpověděl již vážně John. Daniel se posadil a pozorně se zahleděl na Johna. Začal Danielovi vyprávět vše, co znal. „Myslím, že to bude skvělý výlet,“ uzavřel John s úsměvem na tváři a podíval se na Daniela.

„Co bych ti měl na to říct? To je šílené. Na takovou akci jsem už příliš starý a nic o ní nevím,“ řekl a nervózně se procházel po místnosti. Na Johnově tváři se objevil úsměv.

„Dobře. Omlouvám se, že jsem tě neinformoval dříve, ale rozhodnutí rady padlo teprve nedávno a moje zpráva s poznámkami už byla na cestě k tobě,“ vysvětloval John a pokračoval: „Navíc jsme tě do týmu zařadili. Že tě chci mít v týmu, to ti musí být jasné, ale chtěli tě i mnozí další. Co jim odpovíš? Promiňte, bojím se a raději zůstanu doma? To přece nemůžeš myslet vážně!“

Daniel se posadil do křesla, a ačkoliv se snažil, nápady se nedostavily. John na něj pohlížel s lítostí. Hledal způsob, jak ho uklidnit, a po dlouhém hovoru a návštěvě vinárny Daniela přemluvil. Daniel souhlasil, i když se přiznal k panickému strachu. Problém vyřešili během večere ve městě. Daniel přišel domů s novou taškou, která byla naplněna materiály pro zorientování se v projektu a dokumenty, jež měl podle seznamu připravit pro svůj tým.

Půl roku uběhlo a s ním se blížil i čas odjezdu.

„Jaká byla cesta?“ zeptal se John Daniela, který právě přišel.

„Dobrá,“ odpověděl Daniel, zatímco nesl krabici plnou dokumentů. Studium se stalo jeho každodenním rituálem. Za několik měsíců se posádka naučila ovládat stroj téměř do nejmenšího detailu. Hlavním úkolem kosmické lodi bylo dopravit posádku na marsovskou základnu a přivézt materiál

ze Země. Na Marsu se účastníci seznámí s projektem Neptoran, kde jim budou sděleny podrobnosti o jejich nadcházejících povinnostech. Poté se posádka přemístí na základně do nové lodi, která je přepraví k Neptoranu. Čeká je ještě mnoho práce, ale zatím všechno funguje, jak má. Všichni jsou ve skvělé kondici a sledování kalendáře nebylo nutné.

Jak se plnily nákladové prostory, bylo vidět, že se blíží čas jejich odletu. Konečně nastal ten den. Přesunuli se na palubu lodi, kde měli již přidělená místa. Nastaly závěrečné přípravy na Zemi, poslední kontakty s příbuznými a známými, poslední komplexní prohlídky zařízení. Daniel postával nedaleko rampy a sledoval shon kolem startu. Bezděky zvedl hlavu a pohlédl na oblohu. Nebe bylo jasné.

„Co hledáš? Nemůžeš se dočkat Neptoranu?“ škádlil ho John.

„Ale ne, jen tak se ještě rozhlížím,“ odpověděl Daniel a usmál se.

„Domů jsi volal?“ zeptal se John.

„Jasně,“ dostal odpověď’.

„Tak jdeme. Za hodinu začnou odpočítávat,“ pronesl John a vykročil k lodi. Daniel se zhluboka nadechl, nevěřícíně zakroutil hlavou nad tím, že se dal přemluvit, a vykročil za ním. Usadili se na svých místech, připoutali se a už jen čekali. Ozval se hlas v reproduktoru, začala klasická komunikace mezi velitelem lodi a střediskem letů. Poslední kontroly a bylo zahájeno odpočítávání. Danielovi přeběhl mráz po zádech. Zavřel oči a snažil se myslet na věci doma. Ted’ už není cesty zpátky. Lod’ se zachvěla a byl cítit narůstající tah. Ani se nepodíval na hodinky, na to nebylo kdy. Po zklidnění kosmické lodě otevřel oči.

Posádka seděla ve dvou řadách naproti sobě. Daniel pozoroval ostatní cestující, zda na jejich tvářích nezachytí známky strachu nebo paniky. Nic takového. Letěli do neznáma a nikdo netušil, co je čeká. Bylo jich celkem čtyřicet – to už byl

slušný tým. Dvacet žen a dvacet mužů. Zdálo se, že společnost záměrně vybírala převážně svobodné, ačkoliv mezi nimi byly i čtyři manželské páry zapojené do projektu. Některé ženy byly opravdu krásné. Daniel, sedící a pozorující ženy naproti, se nevědomky usmál, když si vzpomněl na matku a její výčitky. Daniel a John diskutovali o přepravním modulu, ve kterém cestovali, a do diářů si zapisovali poznámky o zajímavých aspektech, které chtěli porovnat s modulem pro další část cesty. Daniel najednou odložil pero, zavřel diář, ruce dal za hlavu a protáhl paže. Prohlížel si protější řadu cestujících, když jeho pohled padl na mladou ženu. Seděla tři sedadla od něj a četla si časopis nebo pracovní instrukce. Když ucítila jeho pohled, podívala se na něj. Veškerá zasněnost zmizela. Byla to ona – žena, která ho nazvala slonem. Daniel se zamračil, ale uvnitř cítil, že je to krásná žena, která ho přitahuje. Její tmavé obočí kontrastovalo se světlými vlasy, nos měla malý a jemně tvarovaný, bradu něžnou. Její modré oči zářily jako diamanty. Rád by se na ni usmál, ale jejich první setkání bylo nepříjemné, a tak se podíval jinam. Mladá žena se překvapeně otočila ke své kamarádce, kterou Daniel poznal na letišti, a něco jí šeptala. Nemusel ji sledovat, stačilo mu periferní vidění, aby zaznamenal její dlouhý pohled.

„Posloucháš mě vůbec?“ otázal se John a vrátil Daniela k dialogu.

„Ale jo. Trochu jsem se zamyslel,“ odpověděl. Dál se bavil s Johnem, jeho zrak se však stále vracel k mladé ženě. Najednou si uvědomil, že asi doopravdy blbne. Jsem unavený, pomyslel si.

Otevřely se dveře z řídicí části modulu. Do místnosti vstoupila žena asi kolem pětatřiceti let. Byla vysoká a široká v ramenou, jako by vyskočila z módního časopisu. Její černé vlasy jí sahaly až pod ramena, musely být opravdu husté a silné. Když pohodila hlavou, vypadalo to, jako by měla hřívu.

„Jmenuji se Carmen a mám zatím na starost vaše občerstvení a poskytnu vám další informace o této expedici. Budu se snažit vám vysvětlit vše, co vím,“ dokončila představování a začala posádce nabízet nápoje a něco k nakousnutí.

Carmen, původem ze Španělska, nedávno dokončila studium psychologie a již měla titul z práv. Byla jmenována personální ředitelkou a šéfkou psychologického poradenství. Je temperamentní a veselá jako John, nikdy nezkaží legraci a je cílevědomá jako Daniel, pokud to slouží dobré věci.

V kabině se rozproudila rušná beseda a Carmen měla co dělat, aby stíhala odpovídat.

„A co vy, pánové, vás nic nezajímá?“ podívala se na Daniela a Johna. Přistoupila k Danielovi, sedla si do dřepu a rukama se opřela o jeho kolena. Zvedla obočí a dlouze se na něj zadívala. Byly to uhrančivé tmavé oči, které Daniela vyvedly z míry. Nečekal takovou důvěrnost a cítil, jak mu stoupá krev do hlavy. Ženy na druhé straně přerušily svůj rozhovor a bylo zřejmé, že se baví. Ne, že by se smály jeho situaci, ale na jejich tvářích bylo vidět překvapení a očekávání dalšího vývoje. Všichni čekali, jak Daniel zareaguje.

„Náš čas na otázky teprve přijde, a bude jich určitě dost. Nevím, jestli nám je budete moci všechny zodpovědět,“ řekl Daniel najednou. Carmen se pousmála jeho nervozitě.

„Třeba ano, třeba ne. Jinak je všechno v pořádku?“ zeptala se.

„Samozřejmě,“ odpověděl Daniel s úsměvem, ale vypadal trochu vystrašeně. Ženy naproti se usmívaly a šeptaly si. Carmen se zvedla, odešla o kus dál a začala diskutovat s ostatními členy posádky.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se John. Daniel sledoval odcházející Carmen a jeho pohled nechtěně sklouzl na její pozadí.

„Nech toho. Posloucháš mě vůbec?“ otázal se John, když se podíval, kterým směrem se Daniel dívá, a lehce do něj strčil loktem.

„Jak to mám vědět? Sám jsem byl pěkně vedle. Ještě teď je mi vedro,“ odpověděl Daniel a vzal si od Johna svůj diář.

„Že ona po tobě jede?“ pokračoval John.

„Prosím tě, neblázni. Vidím ji poprvé v životě,“ odpověděl Daniel a dal se do smíchu. Carmen po chvílce odešla. Danielovy myšlenky teď byly nesoustředěné, a tak si z nudy začal kreslit ve svém diáři. Několikrát však zvedl hlavu a zahleděl se na mladou, krátce ostříhanou ženu. Stále se na ni zlobil, ale nemohl od ní odtrhnout zrak. Kradmo si ji prohlížel a snažil se být nenápadný. Carmen se vrátila do jejich místnosti se zvláštním výrazem v tváři.

„Je čas se připoutat. Za malou chvíli jdeme na přistání,“ dořekla a prošla celou kabinou, aby se přesvědčila, že jsou všichni dobře připoutaní. U některých zatahala za řemeny, ale šla dál. Vše bylo v pořádku. Dveře za ní zaklaply a v místnosti se rozhostilo hrobové ticho. Dokonce i ukecaný John zmlknul. Všem zvážněl výraz ve tváři. Po chvílce to Danielovi přece jen nedalo a otočil se na Johna: „Těšíš se?“

„Nemohu se dočkat. Otec mi hodně vyprávěl o nové lodi. Mluvil o ní jen v superlativech. Rozhovor vždy ukončil větou: „To budeš koukat.“

„Ano, vypadá to tak,“ odpověděl Daniel a přikývl. Bylo jasné, že modul se začíná naklánět.

„Dorazili jsme,“ konstatoval John. Daniel potvrdil tichým souhlasným kývnutím hlavy.

Otevřely se dveře a v nich se objevila Carmen: „Tak jsme doma,“ pronesla a na tváři jí zářil krásný úsměv. Zmáčkla na stěně tlačítko, které předtím odjistila bezpečnostním krytem. Byl slyšet slabý bzukot. Poklop ve stěně se začal otevírat.

Všichni vstali a hleděli na zvětšující se otvor ve stěně. Poklop dokončil svou dráhu a Carmen je vyzvala ke vstupu. Členové posádky postupně procházeli rámem modulu a vcházeli do propojovacího tunelu. Tubus měl asi dva a půl metru v průměru. V určitých vzdálenostech byly průzory do kosmu. Byl to nádherný pohled. Něco takového Daniel už dlouho neviděl. Vždyť už to bylo pár let, co se vrátil z poslední vesmírné mise. Ve stropě tubusu byla osvětlovací tělesa. Propojovací chodba byla dlouhá něco málo přes třicet metrů.

V okamžiku se všichni přesunuli na stanici. Po posledním členu posádky se tubus automaticky hermeticky uzavřel. Vstoupili do haly, která více připomínala obývací pokoj plný křesel, stolků a baru se židlemi u jedné stěny. Na protější stěně byla projekční plocha, strop zdobily osvětlovací tělesa a bezpečnostní čidla. Naproti vstupu z tubusu byly další dveře. Carmen stručně vysvětlila život na stanici a instruovala je k používání bezpečnostních karet s biometrickými daty, konkrétně otiskem palce pravé ruky.

Objekt byl ve skutečnosti velká koule spojená s další koulí o průměru přibližně sto padesáti metrů. Po mnoha desetiletí byla konečně vytvořena umělá gravitace jak zde na stanici, tak i na kosmické lodi Osada. V prvním patře každé koule bylo technické zázemí pro zabezpečení čerstvého vzduchu, zpracování odpadních vod a recyklaci jiných materiálů, zajištění teplé a studené vody a klimatizace celého objektu. Druhé patro obepínalo obvod koule pokoji, které se skládaly z obývacího pokoje a ložnice. Ložnice obsahovala sprchový kout s masážním panelem.

Obývací pokoj byl určen pro odpočinek, relaxaci a případné hosty, s projekčním panelem, barem a vestavěným nábytkem. Stěna naproti vchodu měla velká okna do vesmíru, která se dala hlasovým pokynem zatemnit. Osvětlení bylo stejné jako v hlavní hale, ale na podlaze byly koberce.

Třetí patro hostilo klubovnu, kino, tělocvičnu a malou restauraci. Strop byl prosklený s osvětlovacími tělesy zavěšenými na konstrukci. V případě poškození stropu bylo zabezpečení řízené radarem, které automaticky vysunulo pancéřové pláty k ochraně určité oblasti. Proti větším meteorům byly připraveny rakety. Všechny okrajové objekty byly takto vybaveny.

„Kde bydlíš?“ otázal se John zrovna, když se zastavili u jedněch dveří.

„Já už jsem doma,“ odvětil Daniel. John se kouknul na svou a dodal: „Tak to jsme sousedi.“

„To mám tedy radost,“ odpověděl mu Daniel s úsměvem a vstoupil do místnosti. Pokoj byl zařízen jednoduše, avšak s vysokou funkcionalitou. Po příchodu do ložnice si prohlédl místnost, své věci odhodil na postel, svlékl se a zamířil do sprchy. Přiblížením k senzoru se automaticky otevřely dveře sprchy. Po vstupu se dveře za ním uzavřely. Vedle sprchy se na stěně nacházel barevný senzorový panel. Dotykem na určené barvě na panelu se spustila voda teplá nebo studená dle přání.

Daniel, osvěžený sprchou, si oblékl nové šaty a zbytek oděvu uložil do skříně. Poté prošel do obývacího pokoje, kde si pečlivě prohlížel prostor. Upoutal ho ovladač na stole, a zajímalo ho, co všechno dokáže ovládat. Zaměřil ho na projekční plochu a stiskl zelené tlačítko. Panel se rozsvítil a na ploše se zobrazilo menu nastavení. S ovladačem mohl vybrat, zda chce sledovat televizi, nebo použít panel jako videotelefon nebo jako přehrávač. Všechny hovory byly vizuální, takže osoba vždy viděla, s kým mluví. Citlivé tepelné čidlo monitorovalo pohyb po místnosti a současně natáčelo kameru do aktuální polohy.

Dalším zajímavým předmětem byl pracovní stůl u podélné stěny obývacího pokoje. Po odklopení desky se ukázal počítač a další komunikační přístroje. Pro přístup k počítači byla opět potřeba jeho identifikační karta s otiskem palce. Kamkoliv se

podíval, všude byla nová technologie. Neodmítal ji, ale někdy mu její osvojování činilo potíže. Některé novinky byly logické, jiné si osvojil pokusně a omylně. Postupem času si na tyto novinky zvykl a staly se pro něho běžnou záležitostí.

Bylo ráno a po snídani, když mu někdo zaklepal na dveře, vyzval hosta ke vstupu. Do místnosti vstoupil John a upozornil ho na blížící se čas školení. Přikývl na znamení souhlasu a společně vyrazili.

„Kam si sedneme?“ otázal se John, když došli do sálu.

„To je úplně jedno. Zapadni třeba sem,“ odpověděl Daniel a usadil se hned na první sedadlo, které měl před sebou. John se usadil o jedno místo dál. Diskutovali spolu o architektuře stanice.

„Dovolíte?“ ozval se ženský hlas. Daniel se otočil směrem k hlasu. Před ním stála blondýnka s krátkým sestřihem.

„Samozřejmě,“ odpověděl lakonicky a uvolnil jí cestu. Procházela kolem něj s hlavou skloněnou, ale když procházela kolem, na okamžik zvedla oči a jejich pohledy se setkaly. Byl tak okouzlen její krásou, že na okamžik přestal dýchat. Zároveň mu hlavou bleskem proběhla myšlenka na slona a rychle se podíval na její kamarádku.

„Není zač,“ reagoval stručně. Zastavila se a ohlédla se na něj.

„Víte, jsem jen obyčejný vesničan, ale někteří mě mají za slona,“ řekl a usedl na své místo. Nicol stála jako přimrazená. Přitom si byla jistá, že neřekla nic urážlivého.

„Opravdu se omlouvám, je mi líto, že jsem na vás tak vybuchla,“ řekla tiše a čekala na odpověď. On ji ignoroval a sledoval dění v hale.

„Tak jsem se nepletla. Je nemožný,“ mumlala si pro sebe a šla k svému místu. Za sebou zaslechla Frederiku, jak se směje. Sedla si vedle Johna a okamžitě se zapojila do srdečného rozhovoru. Daniel si toho všiml a rozhodl se zjistit, kdo to

děvče je. Byl zmatený. Když ji neviděl, těšil se na ni, ale v její přítomnosti ji nemohl vystát.

Po hodinové prezentaci přišel čas na oběd. Účastníci se vydali do restaurace. Daniel a John už seděli u stolu a jedli, když se ozval veselý smích. Rozléhal se po celé restauraci. Daniel zvedl hlavu, aby viděl, kdo je tak veselý. Byly to stejné ženy, které seděly vedle nich během prezentace. „Mají dobrý vkus,“ pomyslel si, když si prohlížel jejich oblečení, a pokračoval v jídle.

„Dobré poledne, je tu volné místo?“ ozval se hlas. Daniel polkl sousto a otočil se k hlasu. Uviděl známou tvář mladé modrooké blondýnky. „Ty krásu, už je tady zase,“ pomyslel si. Byl překvapen její odvahou, ale i upřímností. Bud’ si nepamatuje jejich setkání na letišti, nebo to považuje za vyřešenou záležitost, možná dokonce provokuje. Přikývnul.

„Děkuji,“ řekla žena, položila své jídlo na stůl. Pohlédla zpět do jídelny, zvedla pravou paži nad hlavu a zavolala na své kamarádky. Ke stolu se přidaly další dvě ženy. Jedna byla černovláska a druhá měla zrzavé vlasy, které Daniel poznal už z letiště. „Ale sluší jí to,“ pomyslel si. Ženy u stolu se tiše věnovaly jídlu. Daniel cítil silnou touhu podívat se na tu drzou blondýnku, ale vzpomínka na jejich poslední setkání ho zdržovala. Po dojení se rozloučil se ženami a odnesl nádobí na určené místo. Poté se vydal do svého pokoje, aby si prohlédl program na dnešek. Na chodbě narazil na Carmen.

„Ahoj, jaká byla první noc?“ zeptala se Carmen.

„No, jako každá první. Ale zvyknu si,“ odpověděl Daniel s úsměvem a ihned se ho zeptal: „Carmen, znáte tu krátkovlasou blondýnku?“

„Ano. Proč se ptáš? Líbí se ti?“ reagoval John se smíchem.

„Ale jen tak,“ odpověděl Daniel, a protože nechtěl tohle téma dál rozvíjet, pokračoval do svého pokoje. Sedl si do křesla, zapnul projektor a přečetl si program na dnešní den.

Do poznámkového bloku si udělal pár poznámek a při této příležitosti ho napadlo zavolat domů.

A dny běžely neúprosně ke dni startu. Byl ještě v posteli, když se na projektoru objevilo sluchátko a fotka Carmen. Potvrdil příjem.

„Dnes vám začíná vlastní program, takže se za půl hodiny dostavte do centra na druhé patro. V malém sále bude vaše školení,“ pronesla Carmen.

„Jo, dobrá. Budu tam,“ odpověděl a obraz se vypnul. Po snídani odešel do malého sálu. Prošel spojovacími tunely a dostal se do centra objektu. Výtahem se přesunul do druhého patra a dohledal malý sál, kde měla proběhnout první prezentace jejich úkolů. Po školení se Daniel odebral na večeři. Vzal si svou porci a šel k nejbližšímu stolu.

„Mám tu volno,“ ozvalo se za ním. Pohlédl přes levé rameno a uviděl Carmen samotnou u stolu s večeří.

„Vůbec jsem vás neviděl,“ omlouval se a s děkováním přisedl.

„Tak jaké to bylo?“ otázala se Carmen.

„Úplná hrůza. Mám v hlavě hotový chaos. Plno věcí mi tam nesedí.“

„Dopravdy? To je normální. Později uvidíte, že vše má svou logiku. Chce to čas a trpělivost. Bude toho ještě hodně,“ pokračovala Carmen s lehkým úsměvem.

„Mám pro vás jednu otázku, pokud to jde,“ začal Daniel.

„Klidně se ptejte, pokud to nebude nic osobního,“ odpověděla Carmen se zvědavým pohledem.

„Vidím, že tady máte vše pod kontrolou. Staráte se o mnoho věcí a máte široký rozsah činností. Je to vůbec možné zvládnout?“ zeptal se Daniel.

Carmen se usmála, přikývla na znak porozumění, spolkla sousto a řekla: „Občas to je dřina, ale je to zvládnutelné. Jde o plánování a koordinaci s ostatními odděleními. Denně mám dvě schůzky, ráno a večer, kde se dozvím, co bylo hotovo

a co ještě zbývá udělat. Co musím zařídit já a co ostatní. Jak jsem říkala, někdy to je šílenství.“ Pozoroval její výraz během rozhovoru, její oči se třpytily a občas měl pocit, že ji skoro neslyší, ale spíše ji pozoruje.

„Jste inteligentní a talentovaná. Vaši rodiče musí být hrdí,“ řekl Daniel a vzal si sousto.

„To určitě, když jsem byla počata v univerzitní knihovně,“ odpověděla Carmen s úsměvem a pohlédla na Daniela. Ten se přidusil jídlem. Vykašlal zbytek, který měl v ústech, naštěstí mimo stůl. Společně s Carmen se začali hlasitě smát. Daniel si vytáhl z kapsy kapesník, otřel si košili a kalhoty. Otrásl hlavou a smál se. Nečekal takovou odpověď. Hosté u sousedních stolů se za nimi ohlédli, ale neměli tušení, co je tak rozesmálo. U jednoho stolu seděly dívky, se kterými byl naposledy na obědě. Dívaly se na ně, šeptaly si a zřejmě čekaly, co bude dál. Carmen si utřela slzy kapesníkem a pokračovala v jídle.

„Málem jste mě připravila o život,“ řekl Daniel se smíchem a zeptal se: „Je to pravda?“

„Jak bych to mohla vědět? Nebyla jsem u toho,“ odpověděla Carmen a oba se znovu začali hlasitě smát.

„Asi si budu muset přesednout jinam, abych to dojedl.“

„To mi přece neuděláte, když se tak skvěle bavíme,“ řekla a podívala se na něj. „Když už jsme se tak rozveselili, měli bychom si tykat, co říkáte?“ navrhla a pohlédla mu do očí.

„Budu rád,“ odpověděl a podal jí ruku.

Oba dojedli svou večeři a rozloučili se. Na pokoji si Daniel pustil multipanel, aby zjistil, co je nového doma na Zemi i na stanici.

Ležící na zádech Daniel přemýšlel o nedávné večeři. Ani si neuvědomil, kdy usnul, ale tentokrát se mu spalo dobře.

Uběhla řada dní a Daniel se po obvyklém ranním rituálu vydal na snídani. U pultu narazil na Johna.

„Ahoj,“ řekl Daniel zpoza jeho zad.

„Ahoj,“ pozdravil John a rychle přidal: „O tobě a Carmen se toho hodně říká. Koluje pověst, že jste se minule na večeri pořádně rozvášnili.“

„Proč? Byla normální,“ reagoval Daniel a zvědavě se podíval na Johna.

„Večer jsem byl v bazénu a tam se o vás hodně mluvilo,“ prozradil John.

„Opravdu?“ zeptal se Daniel. „Jenom jsme si s Carmen trochu popovídali,“ pokračoval ve vysvětlování.

„Ano, můj otec si ji také pochvaloval a není v tom sám. Koneckonců je druhou nejdůležitější osobou na této misi,“ pokračoval John.

„A kdo je první?“ nemohl se Daniel ubránit otázce.

„Nebavili jste se o tom?“ zeptal se John a pohlédl na Daniela.

„A o čem? Řešili jsme sex v knihovně,“ odpověděl s úsměvem nechápavě Daniel. John se začal smát na celou jídelnu. Až se po něm všichni začali ohlížet.

„Cože? Ještě jsme nevzlétli a ty už chceš na ni skočit?“ zeptal se a smál se jako šílený.

„Ty vole, nešlo o nás, ale o její rodiče. Carmen to myslela jako vtip k našemu rozhovoru,“ odpověděl Daniel.

„Hele, ještě jeden dotaz, můžu?“ otázal se John.

„Ne. Už ani slovo. Už sis pro dnešek vše vybral,“ odpověděl Daniel s úsměvem a usedl ke stolu. Ani si nevšiml, kam přisedl. Stůl byl pro šest osob a už u něj seděly jejich sousedky z prvního dne školení.

„Promiňte, můžeme si tady sednout?“ zeptal se Daniel a pohlédl na tři mladé ženy. Zdálo se, že jsou dobré kamarádky, protože je často vídával spolu. Ženy se na sebe podívaly a kývly. Daniel i John jim poděkovali.

„Víš, když jste se tak skvěle bavili, zdálo se, že mezi vámi přeskočila jiskra. Všiml jsem si toho už během letu na Mars,“ řekl John. Daniel pocítil horko. Zpoza očního koutku

zaregistroval, že ženy, ačkoli měly hlavy skloněné, přestaly jíst a pozorně sledovaly jejich rozhovor.

„Už jsem ti dnes řekl, že jsi vůl, tak mi to prosím nepotvrzuj,“ odpověděl Daniel s úsměvem. John na chvíli oněměl, ale na jeho tváři se objevil šibalský úsměv. Ženy dokončily svou snídani, rozloučily se a odešly do práce.

„Znáš ta trojčata Johne, co tu seděla?“ přerušil Daniel ticho a sledoval odcházející ženy. Daniel jim tak začal říkat, protože je viděl stále spolu.

„Omlouvám se, jestli jsem tě přivedl do trapné situace. Jenom, že mě to u tebe pěkně překvapilo. Jsi samá práce a jen práce, tak se nediv,“ odvětil John a pokračoval: „Znám jen tu blondýnku. Jediný, co o nich vím, je to, že patří k elitní bojové letce. A jsou výborné.“

„Ony a k bojové letce? To snad ne,“ pronesl překvapeně Daniel.

„Aby ses nedivil. Mají tvrdý výcvik v Americe, Anglii, Izraeli i v Rusku,“ pokračoval John. Dojedli snídani a vydali se ke svým pokojům pro plány na dnešní den.

„Co budeš dělat s volnem?“ otázal se John.

„Půjdu si zaplavat a možná si dám saunu. Ještě nevím,“ odpověděl Daniel a odešel do svého pokoje. Převlékl se a šel do bazénu. Pár lidí se tu již koupalo. Pověsil si svoje věci na věšák na zdi a spustil se pomalu do vody. Několikrát se ponořil a začal plavat přes celý bazén. Občas ho zasáhla vlna. Po druhém bazénu se uchopil madla, aby si oddechl. Rozhlédl se po bazénu a celé místnosti. Jeho pohled padl na okraj bazénu, kde si všiml něčích nohou. Pomalu zvedl hlavu, aby zjistil, komu patří. Všimnul si, že osoba zřejmě pravidelně cvičí. Pohledem přejel po těle a zastavil se na tváři. Byla to blondýnka s krátkým sestřihem.

„Máme štěstí, že jsme se potkali, že?“ řekla s úsměvem.

„Hm,“ odpověděl Daniel a připravoval se na další plavání.

„Moc nemluvíte, co?“ zeptala se znovu.

„To záleží, kdy a s kým,“ řekl a pohlédl na ni.

„Aha, nevěděla jsem, že si vybíráte, s kým mluvíte.“

„Ne tak úplně. Spíše to závisí na tom, jak se ke mně lidé chovají.“

„Tak ke které skupině patřím já?“ pokusila se o navázání přátelštějšího rozhovoru.

Daniel již neodpověděl, odrazil se od stěny a plaval na druhou stranu. Nicol stála u okraje bazénu, pozorujíc Daniela, jak plave k protějšímu břehu, aniž by se obtěžoval odpovědět. Byla zmatená a snažila se pochopit, proč se k ní zachoval tak odmítavě. Vylezl ven z vody a utíral se do osušky. Jen krátce se po ní podíval a beze slova pokračoval ve své činnosti. Věděl, že ji tím ještě víc dopálí. Osušil se a vyrazil k sobě do pokoje. Ten den ji již neviděl.

Dny ubíhaly a Daniel s neochvějnou pravidelností navštěvoval bazén. Plavecký bazén na palubě kosmické lodi Osada se stal oblíbeným místem setkávání. Zde vznikalo mnoho vztahů a přátelství, ale to neplatilo pro Daniela a pilotku raketoplánu Nicol. Od doby jejich konfliktu na londýnském letišti se jim nedařilo najít společnou řeč. Nicoliny kamarádky si z jejich neustálých nedorozumění dělaly legraci a s napětím očekávaly další setkání obou protagonistů.

Daniel si zašel do baru, objednal si pití, z boxu si půjčil časopis a šel si sednout k volnému stolu. Za chvíli přišel i John. Zůstal stát u dveří a rozhlížel se po místnosti. Spatřil Daniela a vykročil k němu.

„Máš tu volno, vid’?“ pronesl, a aniž čekal na odpověď, dodal: „Drž mi tu místo, hned přijdu.“ Daniel pokýval hlavou na srozuměnou a musel se usmát nad tou jeho přímočarostí. Za malou chvíli mu obsluha donesla objednané pití.

„Co si to dones?“ otázal se Daniel, když spatřil krabici na stole.

„Tvoje oblíbená hra, cos mě tenkrát naučil,“ odpověděl John.

Daniel se pousmál a dodal: „Ve dvou to není ono.“ John se rozhlížel po baru, koho by mohl přitáhnout ke hře. Měl štěstí. Ve dveřích se objevily tři známé pilotky.

„Nicol, Nicol,“ zvolal John a mával paží nad hlavou, aby byl vidět. „Pojďte sem. Potřebujeme vás,“ dokončil zvolání. Ženy přistoupily k jejich stolu a nahlédly do krabice.

„To ale neumíme,“ řekly téměř unisono.

Daniel se zvedl a posunul Nicol křeslo, aby si mohla sednout. Podívala na něj svýma krásnýma očima, poděkovala a posadila se ke stolu. Uvnitř však bojovala s obavami, co jí Daniel opět provede nebo jak ji zesměšní. Její přítelkyně si vyměnily pohledy a potlačily úsměv. John šel ve stopách Daniela a také rychle přistavil křesla pro ostatní dámy.

„Naučíme vás to. Nic to není,“ pokračoval John.

„Dáte si něco k pití?“ otázal se Daniel. Objednaly si džus. Odešel objednat pití. Zatímco stál u baru, John ženám vysvětloval pravidla hry. Ženy pokyvovaly hlavami. Zřejmě hru pochopily. Nápoje byly brzy na stole a Daniel se k nim připojil. Představili se navzájem. Žena s ohnivě zrzavými vlasy byla Frederika a tmavovláska Fiona. Obě pocházely z Itálie a byly členkami stejného týmu jako Nicol. Frederika, kapitánka italského letectva, byla vybrána pro tuto misi. Její dlouhé, husté, zrzavé vlasy sahaly až na lopatky, a když pohnula hlavou, připomínaly vlnící se pole obilí. Pod očima měla drobné píhy, které jí dodávaly jemný závoj. Velmi jí to slušelo. Její postava byla atletická, i ve vojenské uniformě. Absolvovala vojenskou akademii a později konzervatoř, kde potkala Fionu, která sdílela její zájmy a měla štěstí, že byla také vybrána. Fiona byla rovněž důstojnicí italského letectva, ale pocházela z jihu Itálie.

Fiona měla černé vlasy sahající po ramena a její obličej o něco bledší než u jejích přítelkyň. Na první pohled působil nenápadně, ale její úsměv vždy odhalí roztomilé dolíčky na

tvářích. Měla klidnou povahu, ale nebála se riskovat a užívat si vzrušení z adrenalinu.

Z nich tři byla nejtíhlejší, možná až hubená. Někdy musela zasahovat do dialogu mezi Frederikou a Nicol, jelikož se jejich názory někdy nebezpečně lišily.

Daniel si pomyslel, že pro jejich povolání musí mít určité vynikající fyzickou kondici. Vždyť je viděl všechny u bazénu v plavkách. Frederika byla přímá, mluvila otevřeně, což nebylo vždy vhodné.

Nicol byla divoká jako vítr a tvrdá jako skála, ale v otázkách citů je křehká. S úsměvem na tváři její rodiče často žertovali, že se měla narodit jako chlapec. Její chování ovlivnilo i to, že vyrostla se dvěma staršími bratry. Ti ji sice chránili, jak se sluší, ale nic jí nedali zadarmo. Po dvou letech opustila konzervatoř, aby se stala bojovou pilotkou, což rodiče šokovalo. Její divoká povaha se stala předností v nové kariéře. A i přes menší kázeňské problémy si jí všimli nadřízení z vyšších pozic.

„Můžeme začít?“ zeptal se John a pohledem zakroužil po osazenstvu u stolu. Všichni přikýkli. Velmi jednoduchá a geniální hra Člověče, nezlob se, za chvíli ovládla všechny u stolu. Vládla tu veselá nálada a vtipné narážky padaly na kolegy. Ani si neuvědomovali, jak dlouho už hrají, když je Fiona upozornila, že je pozdě a že se jí už chce spát.

„Tak jak se vám to líbilo?“ otázal se Daniel.

„Už dlouho jsme se tak nepobavily,“ odpověděla Frederika s rozzářenou tváří.

„Tak to jsme rádi vid', Johne,“ pokračoval Daniel a začal ukládat figurky na své místo. Nicol vstala z křesla a podávala mu zbývající. Jejich ruce se na pár okamžiků spojily. Byly to jen prchavé okamžiky, ale Daniel cítil výjimečnost těchto okamžiků. Několikrát se střetly i jejich pohledy, ale oba rychle sklopili zrak na herní plán.

„Můžeme si to příště rozdat znovu,“ pronesl John a odnesl k baru prázdné sklenice. Frederika s Fionou urovnaly křesla.

„Díky za krásný večer. Dobře jsem se bavil,“ řekl Daniel Nicol, když byla hra uložena v krabici. Jejich zraky se opět setkaly. Její oči zářily radostí a mládím. Přesto věděl, že mu zřejmě zase připraví něco, čím ho bude chtít zesměšnit.

„Není zač,“ odpověděla a ze zdvořilosti se pousmála. Společně s kamarádkami odešla do svého pokoje. Než opustila bar, ještě se ohlédla zpátky, a pak se za ní dveře uzavřely. Daniel ji sledoval, jak odchází. A když procházela dveřmi, mírně kývnul hlavou, že ji vidí. Najednou si uvědomil, co vlastně dělá. Cítil, že v tom začíná lítat.

„Co tu stojíš jako sloup?“ otázal se John.

„Jen jsem se zamyslel,“ odpověděl Daniel.

„No, to vidím. Která to je?“ smál se John.

„Netvrdím, že nejsou hezké, ale tady mi pšenka nepokvete,“ pokračoval Daniel vesele v rozhovoru.

„Myslíš? To vykládej někomu jinému. Když tu nejsi, vždy se na tebe ptají,“ řekl John. Daniel mávnul rukou. Oba pak odešli do svých pokojů.

„Nicol, můžu jeden dotaz?“ otázala se Frederika.

„Samozřejmě, co potřebuješ?“

„Co ten tvůj slon? Už dobrý?“

„Jakýpak můj,“ ohradila se Nicol.

„Jak myslíš,“ pokračovala Frederika a hned dodala: „No, já jen, že kdybych mezi vás dva dala arch papíru, tak hned vzplane. Vid’, Fiono?“ dokončila svoji myšlenku Frederika a smála se na celou chodbu. Fiona se přidala. Její bílé zuby kontrastovaly s jejími tmavými vlasy. Nicol cítila, jak jí hřejí tváře.

„Holky, vy jste praštěné,“ odpověděla a smála se s nimi.

„Fiono, slyšela jsi to? Jí se zapalují lýtka a my jsme praštěné. Ty, Nicol, že vy jste se v tom bazénu schválně provokovali?“ pokračovala Frederika. Nicol se po ní podívala, ale neřekla ani slovo. Jen oči jí svítily jako dva uhlíky.